

Barnefaderens Opholdskommune, og af den forlange Alimentationsbidraget betalt. Barnefaderens Opholdskommune har da at søge Bidraget tilvejebragt paa en eller anden Maade. Naar Udpantning og Lignende ikke hjælper, henvender den sig til Barnefaderens Forsørgelseskommune, og denne Kommune har saa at udbetale Bidraget, men Forsørgelseskommunen har da Ret til at forlange Bidraget inddrevet paa hvilken Maade, den bedst veed og kan, og ellers at betragte det som en Barnefaderen udet Fattighjælp eller ogsaa at forlange det affonet. Jeg skal her henlede Opmærksomheden paa, at medens Udvalgets Flertal har fundet, at denne Forsørgelseskommunens Forpligtelse til at udbetale Alimentationsbidraget burde være afhængig af, at Barnefaderen er forsørgelsesberettiget her i Landet, har et Mindretal forment, at hans Forsørgelseskommune i alle Tilfælde bør udrede Alimentationsbidraget, selv om Barnefaderen er reist til Udlandet. Der har i Udvalget ikke været nogen principiel Forskjel mellem disse to Standpunkter, men man har fundet det rigtigt at bringe dette Spørgsmaal frem til Afstemning her i Thinget, da det jo angaar, om ikke et i og for sig stort Spørgsmaal, saa dog Noget af et Principspørgsmaal. Endringsforslaget Nr. 11 angaar noget Nyt; det vil, hvis det vedtages, indføre noget Nyt i vor Lovgivning, i det det udvider den Barnemoderen tilkommende Ret overfor Barnefaderen til ogsaa at gjælde den eller dem, som efter Moderens Død, Bortreise eller Lignende udøve Opdragelsesmyndigheden over det uægte Barn, altsaa Fattigvæsenet, hvis det er det, der kommer til at tage sig af Barnet, eller Moderens Slægtninge, eller hvem der ibrigt faar Opdragelsesmyndigheden over Barnet. Tidligere har det jo været Tilfældet, at naar Moderen var død, saa var det et Spørgsmaal, hvorvidt der tilkom hendes Slægtninge, der fik Opdragelsesmyndigheden over Barnet, nogen Ret til at opkræve Alimentationsbidraget. Det er et Forhold, som har givet Anledning til en hel Del Misforståelse, nemlig, at naar Barnets Moder er død, og dens Slægtning tager Barnet i Pleie, og muligvis har faaet det hjært og nødig vil af dermed, har Faderen benyttet sig deraf og undraget sig at svare Alimentationsbidrag, i det han har sagt, at hvis han ikke kunde blive fri, saa fordrøede han sig Barnet udleveret, og for saa vidt Moderens Slægtninge, saa har fundet, at han ikke kunde betros Barnets Opdragelse, saa har han derved frigjort sig for Udredelse af Alimentationsbidrag. Her foreslaar man saa en Bestemmelse om, at

Barnets Udlevering til Forsørgelse til Faderen efter Moderens Død kun kan fordres i to Tilfælde, for det første det, at han kuldhjser Barnet — hjer det i Kuld og Kjon, og for det andet, at Kommunalbestyrelsen paa Barnets Opholdssted anbefaler saadant. Hvis det Endringsforslag bliver vedtaget, saa vil dermed en Ulempe være afhjulpet, en Ulempe, som hidtil har fundet Sted i mange Tilfælde. — Endringsforslag under Nr. 13 angaar Færøerne. Det er bleven Skik, naar der i Ministeriet bliver udarbejdet et Lovforslag, at sidste Paragraf kommer til at lye saaledes: „Denne Lov gjælder ikke for Færøerne“, og det er mange Gange vanskeligt at forstaa, hvorfor de Love, som blive givne heri Landet ikke lige saa godt kunne gjælde for Færøerne som her, og ikke lige saa godt kunne udrette Gavn paa de fjerne Der som her. Udvalget har ikke fundet nogen Grund til at fritage Færøerne for denne Lov og foreslaar derfor, at den herhenhørende Paragraf udgaar. — Endringsforslag under Nr. 14 er en Redaktionsændring. Idet jeg saaledes har udtalt mig om de af Udvalget stillede Endringer, skal jeg anbefale dem til Thingets Vedtagelse.

Sang: Alle Medlemmer i Udvalget have været enige om at lade det store Spørgsmaal om Børn, der ere fødte udenfor Egtekab skulle have Arv efter Faderen eller ikke, staa hen. Dette Spørgsmaal har man været enig om at lade ligge, men ingenlunde af den Grund, den højtærede Justitsminister hævdede i Folkethinget, at man ved at anerkjende et Slegfredbarns Arveret, derved satte det lige med det ægtefødte Barn. Den ærede Minister gjentog flere Gange, at Staten hævder, at Egtekabet er den eneste lovlige anerkjendte Kjønnsforbindelse, men i denne Paastand har den højtærede Minister ikke Ret. Staten anerkjender ikke alene Egtekabet som lovlige Kjønnsforbindelse, men anerkjender ogsaa den offentlige Prostitution. Der kan være Medlemmer heri Thinget, som maaste ville give mig Uret og den højtærede Minister Ret, men saa paatalder jeg Biskop Martensen imod den højtærede Minister. Biskop Martensen har i sin kristelige Ethit henviist til, at Staten anerkjender to Kjønnsforbindelser, ikke alene Egtekabet, men ogsaa en anden, og jeg siger, at det er meget uheldigt, at den ærede Minister anerkjender to Institutioner, som virke mod hinanden. Dette Spørgsmaal har man altsaa ladet ligge. Men saa dette, at Barnet skal have Ret til at vide Faderens Navn; det have flere i Udvalget, mens vi forhandlede, ment